

er mere bestikkelse af vælgere i det, end der er beskæftigelse i det, i hvert fald i Danmark. Det er selvfølgelig derfor, at oppositionen – de fem partier – forud for denne debat og i denne debat har fremlagt den serie forslag, der kunne gøre en forskel med hensyn til at skaffe flere danske arbejdspladser her og nu, men frem for alt styrke fundamentet for, at der også er flere bedre arbejdspladser om 5 og 10 år.

Det, som vi foreslår, er langt mere vigtigt for dansk erhvervsliv, for dansk konkurrenceevne, for dansk beskæftigelse end at nedsætte selskabsskatten med 2 procentpoint. Og der skal vel prioriteres? Der skal vel gøres det, som der er job og perspektiv i? Det gør regeringen ikke.

Kl. 18.20

Så siger regeringen: Nå, ja, men vi har da skabt flere job i den offentlige sektor. Har man nu også det? Jeg kan ikke få tallene til at passe. Sandheden er jo, at der, hvor regeringen overhovedet har haft nogen indflydelse på det, har den skåret ned på antallet af job i den offentlige sektor. Der er blevet færre til at se på, at miljøet bliver værnet, at fødevarerne er sunde, at arbejdsmiljøet er i orden, at skatterne pålignes efter reglerne. Der er kommet lidt flere i kommunerne i 2002. Ja, som resultat af fru Gjellerups kommuneaftale fra sommeren 2001. Men der, hvor denne regering har haft nogen som helst indflydelse på beskæftigelsesudviklingen i den offentlige sektor, er det gået én vej: nedad. Det er sandheden, vil jeg gerne sige til finansministeren.

Så siger man, at man bruger flere penge på uddannelse, når sandheden er, at man har skåret et milliardbeløb væk i indsatsen for den enkelte elev, for den enkelte studerende fra folkeskolen til universiteterne, og når sandheden er, at man spærrer for efteruddannelse med gebyrer og adgangsbegrænsning. Man siger, at man vil skaffe alle unge uddannelse, men man skærer skolepraktikken væk.

Man siger, at man har store mål for forskning og udvikling i 2010, som vi har haft en spændende debat med videnskabsministeren om for lidt siden. Videnskabsministeren slog jo ud med hånden og sagde: O.k., vi skal nå Barcelonamålsætningen i 2010. Det har statsministeren selv sagt. Godt så.

Så vil jeg bare gerne have en redegørelse for: Hvor kommer de 12 mia. kr. i ekstra offentlige bevillinger ud over det, regeringen nu har aftalt sig til i 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, som skal til for at komme i nærheden af den målsætning? Der er på dette punkt som på stort set alle andre

punkter ingen som helst sporbar sammenhæng mellem det, regeringen siger, og det, regeringen gør. Det er sandheden om regnskabet for forskning og udvikling. Og vi behøver ikke tage en ny stor diskussion om skrantevirkninger og sådan noget i socialdemokratisk regeringstid. Vi kan bare forholde os til, om der er nogen sammenhæng mellem det, regeringen siger den selv vil, og det, regeringen faktisk gør. Det er der ikke.

Det er der heller ikke, når man har sagt, at man ville skære på ulandshjælpen, men for at hjælpe sygehusene. Sandheden er at man har skåret langt, langt mere på ulandshjælpen, end man nogen sinde har hjulpet sygehusene. Der mangler penge. Der mangler penge på de medicinske afdelinger, hvor de svage og de gamle befinder sig, der mangler penge til forebyggelse og til psykiatrisk indsats, ventetiden på livsvigtige operationer er faktisk kun faldet meget lidt, og kræftindsatsen er nødlidende.

Man siger, at ældreomsorgen har fået flere penge. Det kan befolkningen, det kan de ældre ikke rigtig få øje på. Det er blevet opslugt af administration og andre nedskæringer, fordi det eneste, der interesserer denne regering og dette flertal på ældreområdet, er mere privat business. Det er der, man har sit fokus, det er der, man brænder pengene af; der kommer ikke flere timer til de gamle.

Man siger, at man vil føre en aktiv miljøbeskyttelsespolitik, og jeg har al respekt for den nye miljøministers vilje, men ikke hendes muligheder. Sandheden er, at der er skåret 3,7 mia. kr. ud af miljøindsatsen i forhold til niveauet i 2001.

Så siger regeringen, at det er godt, der ikke er så stor forskel mellem folk. Det er jo nye toner. Og hvad har man så gjort ved det? Man har lettet skatten for velhaverejendomme, for store selskaber og for bønderne, mens den enlige forsørger, der skal på arbejde og have børn i vuggestue, betaler mere og ikke har fået nogen skattelettelse overhovedet, er blevet taber. Og der er blevet flere, der er blevet mere fattige.

Man taler om retssikkerhed, men der har aldrig været så mange, der ventede uden for fængslerne på at komme ind som nu.

Man taler om at bekæmpe skattesnyd, men man har med sin passivitet og sine nedskæringer i indsatsen mod svindel og spekulation ladet mange milliarder kroner gå tabt for samfundets kasser.

Sammenfattende har vi at gøre med en regering, der systematisk benægter fakta og manipu-